

Babilonból hozták magukkal

Pócsmegyer, tizenhét január tizenhárom, péntek.

Holnap bábszínházba megyünk.

Ott álltak az egyetem folyosóján. Nem, nem a folyosón álltak, hanem az egyetem lépcsőjén. Két főlépcső vezetett felfelé, a jobb és a bal. Valami miatt a jobboldalin mentünk felfelé, a baloldalin pedig lefelé. Persze mindkét lépcsőn találkoztunk szembejövőkkel.

- Szent akarsz lenni? - kérdezte a lány.

- Igen - felelte a fiú.

Mi mást lehet erre mondani?

Szigetmonostor, huszonkettő augusztus huszonöt, csütörtök. Amikor ezt mondja Jézus, arra tesz utalást, hogy hajléktalan. Testetek a lélek temploma. Rontsátok le a templomot, én pedig harmadnapra felépítem azt. Babilonból hozták magukkal a teremtést. A perzsák szerint léteznek angyalok. Tegnap Gellérttel dixiteztünk. Van egy lap, amit Gellért különösen szeret, egy lebegő sziget. Van rajta egy férfi meg egy nő, növények között boldogok, ezeknek a növényeknek versek a levelei. Az egyik vers arról szól, hogy létezik egy lebegő sziget, amin növények között boldog egy férfi meg egy nő. Ha az olvasó beköltözik egy szövegbe, szavak költöznek az olvasó lelkébe.

Szentendre, tizenhét január tíz, kedd.

Január elsején Szilárd darabját olvastam, Az Olaszliszkait. Amikor eljön a Messiás, letörli majd a könnyeket, mert az öröm lesz egyetlen imánk. A Messiás Szegilong felől érkezik. Nyáron én is jártam Szegilongon, pontosabban ott tértem el balra, Erdőbénye felé.

Január másodikán kezdtem el olvasni Spiró regényét, Az Ikszeket. Január elseje vasárnapra esett, január másodika hétfőre. Tizedike van, kilencedik napja olvasom Az Ikszeket.

Szilárd darabja előtt egy Spiró-darabot olvastam, a Praht. Ez a prah valami szerb szó lehet. Valószínűleg ugyanazt jelenti, mint románul a praf. Porrá lesz a remény.

Pócsmegyer, tizenhét január nyolc, vasárnap.

Regényed János nevű szereplőjét kedvelem leginkább, aki gyakorta ölti magára valamelyik bibliai János tulajdonságait, alapjában véve azonban Jézus alteregójaként értelmezhető. Különösen kedves számomra könyved tizenkilencedik fejezete, ami akár A szeretet parazitái címet is kaphatta volna, amennyiben címet adsz az egyes fejezeteknek, de te inkább csak megszámoztad őket. Igazad van egyébként, a számok kevésbé befolyásolják a megértést.

Az is nagyon eredeti, ahogy egy biológiai fogalomból társadalmi fogalmat kreálsz. Ezen a ponton viszont nem hallgathatom el azt a sajnálatos tényt, miszerint műveltségem meglehetősen csekély és hiányos, ennél fogva a jelentés erdejében tapogatózva haladhatok.

Pócsmegyer, tizenhét január hat, péntek.

Barna gyomrából hiányoznak bizonyos enzimek. Ezek az enzimek bontják le a szeszt. Levente viszont szereti a bort. Időnként sört is iszik. Nagyon olcsón úsznám meg az öngyilkosságot, ha arra adnám a fejem, mondta Barna egy vasárnap. Vennék egy üveg bort, aztán nekem leáldozott. Milyen szép is ez, gondolta Levente, a halál allegóriája a naplemente. Mert ilyen a nyelv. Elmúlásukban is összehasonlítja egymással a létezőket.

Aztán Barna nem lett öngyilkos mégse. Inkább megnősült egy szombaton. Az esküvőn Levente is csak kólát ivott, mert autóval volt, vezetett.

Bár Levente szerette a bort, nem maradt agglegény ő sem. Az ő gyomra olyan volt, mint a nyelv.

